

Vertrouw op God

1. Inleiding

De Heere Jezus is onze Heere en Heiland. Hij maakt ons gelukkig en wil bij ons zijn in alle omstandigheden en moeilijkheden. Wij kunnen God in alle omstandigheden vertrouwen. Hoe komt het dan toch, dat we niet altijd gelukkig zijn en niet altijd werkelijke rust hebben in die omstandigheden?

Kort geleden sprak ik telefonisch met een broeder die een ernstig zieke dochter heeft, terwijl hij en zijn vrouw over een andere dochter grote zorgen hebben. Toen zei ik: "Gelukkig, dat we weten dat uiteindelijk alle dingen in de handen van de Heere zijn". Hij antwoordde: "Ik ben niet altijd zover, dat me dat rust geeft".

Moeten wij, ouderen, niet allen erkennen dat het bij ons helaas ook dikwijls zo is? En ik denk dat dat ook voor de jongeren geldt. Het is zeker waar dat we mogen geloven dat de Heere Jezus onze Heere is en dat wij op Hem kunnen vertrouwen. Ik mag weten dat Zijn liefde sterker is dan de dood en dat dus alles goed zal gaan. Maar als we onszelf kennen, weten we dat er aan bepaalde voorwaarden moet zijn voldaan om dit werkelijk te weten. We moeten ons bewust zijn van de verhouding waarin we gebracht zijn, zowel tot de Vader als tot de Zoon, om toch gelukkig te zijn, ondanks dat wat we bij onszelf zien. Want dat is zeker niet in staat om ons gelukkig te maken.

2. Op de berg der verheerlijking

In Luk. 9:28-36 hebben we de drie discipelen Petrus, Johannes en Jakobus. Zij waren met de Heere op de berg, toen Hij bad en het uiterlijk van Zijn gezicht anders werd, terwijl Zijn kleding lichtend wit was. Wij kunnen de heerlijkheid van de Heere Jezus niet werkelijk zien en de invloed ervan ondergaan, een invloed die ons hart gelukkig maakt, als wij niet bij Hem op de berg zijn. Het is inderdaad waar dat wij de zorg van de Heere zien in de dagelijkse dingen van het leven en daarom dankbaar kunnen zijn. Maar om Zijn heerlijkheid te zien moeten wij op de berg zijn. Alleen daar zien wij het uiterlijk van Zijn gezicht veranderen en Zijn kleding lichtend wit worden. Wij mogen in het heiligdom, in de hemel, ingaan om Zijn heerlijkheid te zien. Dan zal gebeuren wat er in 2 Kor. 3:18 staat: "Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heere, de Geest".

De discipelen zien hier een wonderbaar tafereel en horen een wonderbaar gesprek. Ze zien daar de Heere in Zijn heerlijkheid en horen daar wat het onderwerp is van Zijn gesprek met Mozes en Elia. Want de Heere begint dat gesprek!

Zwakke mensen

Ja zeker, de drie discipelen waren ook maar zwakke mensen. Ze waren door de slaap overmand. Hoe vaak is dat ook met ons zo. Dan zien wij de heerlijkheid van de Heere helemaal niet, terwijl Hij toch altijd bereid is om Zichzelf aan ons te openbaren. De weg in het heiligdom ligt open, volgens Hebr. 10:19-22 en wij kunnen er in het geloof altijd ingaan,

om Hem daar als de Verheerlijkte te zien. In het geloof mogen wij verwerkelijken dat wij in Christus al in de hemel zijn gezet. Als wij biddend die plaatsen in het Woord lezen die spreken over Zijn heerlijkheid daar, wil de Heilige Geest onze ogen openen, om Hem en Zijn heerlijkheid daar te zien.

Maar hoe vaak slapen wij of hebben ogen die zwaar zijn van de slaap? Wij moeten dan eerst wakker worden om duidelijk te kunnen zien. Ik denk dat dat één van de oorzaken is waarom er dikwijls moeilijkheden moeten komen in ons leven. Om ons wakker te maken, zodat wij onze ogen opendoen om Zijn heerlijkheid te zien. Als wij in moeilijke omstandigheden komen kan ons dat weer een ogenblik schokken, omdat we zien dat menselijke hulp niet baat. God de Vader en de Heere Jezus zijn de Enigen die ons in zulke omstandigheden kunnen helpen. Hij is de Enige die ons standvastig kan maken en kracht kan geven om staande te blijven. Dan worden wij ons bewust dat Zijn liefde in de nood sterker is dan de dood. Hem zal ik eeuwig prijzen.

Zo gingen hier de ogen van de discipelen open. Toen zagen zij Zijn heerlijkheid, niet eerder, en de twee mannen die bij Hem waren. En die spraken over Zijn uitgang die Hij zou volbrengen in Jeruzalem.

Dat is inderdaad het eerste. Als wij niet spreken over Zijn uitgang die Hij volbracht heeft, kunnen wij Zijn heerlijkheid niet zien. Alleen dan zijn onze ogen geopend en kunnen wij met een rustig hart Zijn heerlijkheid zien.

Iedereen zal Hem zien

Inderdaad, de tijd komt dat ieder oog Hem zal zien, ook zij die Hem doorstoken hebben. Als de Heere van de hemel naar deze aarde komt en op de troon van Zijn heerlijkheid zal zitten, zullen alle dan nog levende ongelovigen voor Hem verschijnen. Dan zal Hij tegen hen zeggen: "Gaaf weg van Mij, vervloekten, in het eeuwige vuur dat voor de duivel en zijn engelen is bereid" (Matt. 25:41). En duizend jaar later zal Hij zitten op de grote witte troon. Dan zullen alle ongelovigen, die zich sinds de zondeval in Genesis 3 niet hebben bekeerd en hun zonden voor God niet hebben beleden, in het eeuwige vuur van de hel geworpen worden. De hemel en de aarde zullen voor Hem wegvlugten, terwijl de honderden miljoenen ongelovigen, van begin tot eind, voor Hem zullen staan, terwijl er in elk hart een verschrikkelijke vrees en angst voor Hem zal zijn. Waarom? Omdat zij alleen nog maar kunnen denken aan Zijn uitgang die Hij in Jeruzalem volbracht heeft, maar dan van die zijde bezien die te maken heeft met hun dood. Dan zullen zij eraan denken dat zij Hem hebben verworpen en hebben geweigerd dat wonderbare werk aan te nemen dat Hij op het kruis volbracht heeft, opdat zondaren gered zouden kunnen worden.

Zwakheid van de discipelen

Maar hier zien we drie discipelen die zwak zijn in zichzelf. Ze slapen als de Heere heerlijk veranderd wordt, terwijl ze met Hem op de berg zijn en Mozes en Elia, die grote mannen, tot Hem komen om met Hem te spreken over Zijn uitgang die Hij zou volbrengen in Jeruzalem. Zij zijn zelf zwakke mensen, al bewonderen we Petrus en Johannes, omdat wij het grote werk zien dat de Heere door hen heeft volbracht. Maar als de Heere iemand gebruikt, maakt dat de persoon zelf niet groot. Hij blijft een zwak werktuig, dat zien we steeds weer

opnieuw. Het is de Heere die door de zwakke werktuigen, ja ongelukkige werktuigen, grote dingen kan doen!

Twee grote Godsmannen

Mozes en Elia verschenen in heerlijkheid. Niet alleen in de ogen van de discipelen, maar in werkelijkheid. Wat een groots gezicht moet dat zijn geweest. Mozes, de grote dienstknecht van God, door wie alleen wij al vijf Boeken van het Woord van God, de Bijbel, verkregen hebben. Die ons, in de Bijbelboeken die hij geschreven heeft, heerlijke beelden geeft van de Heere Jezus. Ja, die zeggen kon: "Een profeet uit het midden van u, uit uw broeders, als mij, zal de Heere uw God u verwekken" (Deut. 18:15). Die profeet zou de Heere Jezus zijn. Mozes is, voor zover we weten, de enige mens geweest die door God Zelf begraven is. Een wonderbare man. En die te zien in heerlijkheid!

En Elia was de grote profeet. Eén van de twee mensen waarvan wij weten, dat zij zonder te sterven naar de hemel zijn gevaren. Die verschijnt ook in heerlijkheid. Maar waarmee waren zij bezig? Waarover horen de discipelen spreken? Mozes spreekt niet over zijn begrafenis door God, hoe wonderbaar die ook was. En Elia spreekt niet over zijn uitgang, toen vurige paarden en wagens hem van de aarde opnamen. Zij spreken alleen over Zijn uitgang, die Hij te Jeruzalem zou volbrengen. Wiens uitgang? Is er twijfel mogelijk? Onmogelijk. Voor Mozes is er maar één Persoon, zijn Heiland, op grond van Wiens werk alleen hij gered is van de eeuwige rampzaligheid, van de eeuwige verdoemenis. En voor Elia is er maar één Heiland en één uitgang. Dat is het wonderbare werk op het kruis. De enige grond waardoor hij gered is van de hel.

Inderdaad, het kruis had nog niet op Golgotha gestaan toen Mozes en Elia hier op aarde leefden. Maar in de heerlijkheid wisten ze het wel. Al degenen die nu in de heerlijkheid zijn weten het ook. En ons geloof weet het ook. De drie discipelen zien die verheerlijkten bezig met het werk van Golgotha. Ze zien daar een beeld van de resultaten van dat werk.

In zichzelf zwakke mensen

Wie was Mozes in zichzelf? Toen God hem riep tot de dienst, toen hij veertig jaar was, vluchtte hij uit angst voor een mens, voor de koning van Egypte. Wie was Elia? Een man die vluchtte, nadat God hem op zo'n wonderbare wijze Zijn kracht had getoond in de vernietiging van de priesters van Baal. Hij vluchtte toen hij hoorde dat een vrouw, koningin Izebel, kwaad op hem was. En praktisch gezien eindigde zijn dienst toen hij tegen God zei: "Neem mij maar weg, want ik ben alleen overgebleven". Nee, Mozes en Elia wisten het: alleen op grond van het werk dat de Heere op Golgotha zou volbrengen zijn wij hier.

In Petrus zien wij de zwakheid van de drie discipelen. Wij lezen niet dat zij een woord spreken. Zij mogen die heerlijkheid zien! Maar als Petrus het woord neemt zien ze dat het fout is. Maar, wonderbare genade, de Heere Jezus en God de Vader maken geen enkel verwijt. Het is waar dat Mozes en Elia verdwijnen. God kan niet toelaten dat wij welk schepsel of ding dan ook enigszins in de plaats van de Heere Jezus stellen, zodat wij daarop vertrouwen en niet meer alleen op Hem. Dat wij daarop zien, in plaats van alleen op Hém. Hij zal dan ingrijpen, zelfs wat de zegen betreft, indien we van broeders zegen verwachten. Dan zal de Heere die broeders wegnemen, want Hij wenst niet dat wij het van mensen

verwachten. Mensen kunnen ons niets geven, alleen Hij kan het. Toch horen we geen verwijt, ondanks het resultaat dat Mozes en Elia weggaan. Maar de discipelen zien de lichtgevende wolk, de aanduiding van Gods aanwezigheid. En ze horen de stem van God die zegt: "Deze is Mijn uitverkoren Zoon, hoort Hem". Toen de stem geklonken had "werd Jezus alleen gevonden".

Alleen de Heere Jezus zien

Dat is het hele doel van Gods werk aan ons, dat wij alleen de Heere Jezus zien. Dat wij alleen maar met Hem bezig zijn en ons oog op Hem is gericht. Alleen op de berg der verheerlijking kunnen wij Hem in Zijn heerlijkheid zien, niet in de wereld. Daar ontvangen we ten eerste die wonderbare zekerheid, in welke verhouding wij tot de Vader en de Zoon zijn gebracht. En ten tweede zien we daar welk een heerlijkheid de Heere Jezus heeft. Dat is hier het belangrijkste punt!

Speciaal tot de jongeren wil ik zeggen: Als we veel bezig zijn met onszelf zien we niet veel goeds. Als onze ogen open zijn, zien we niets goeds in onszelf. Als wij denken iets goeds in onszelf te zien, is dat alleen het bewijs dat onze ogen niet genoeg open zijn. Want God heeft gezegd: "Er is niemand die goed doet, er is er zelfs niet één" (Rm. 3:12). Ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, niets goeds is. Maar God heeft ons iets laten zien van Zijn wonderbaar werk. En juist bij het kruis van Golgotha zien we dat Hij daar een eind aan onze oude natuur heeft gemaakt. Hij wist volkomen dat er niets goeds in ons was. Daarom heeft Hij de Heere Jezus gegeven, die voor ons tot zonde werd gemaakt, hoewel Hij de zonde, als een boze natuur, in Zichzelf niet kende.

Als gelovigen mogen wij weten, dat al onze zonden door Zijn zoenbloed zijn weggedaan en dat wij met Hem zijn gestorven. Dat is waar voor ieder die zijn zonden oprecht voor God heeft beleden en in het geloof de Zoon van God, de Heere Jezus Christus, als Heiland en Heere heeft aangenomen, iedere gelovige mag zeggen, van de jongste tot de oudste: Ik ben met Christus gekruisigd en God ziet mij niet meer in dat wat ik in mijzelf was, want Hij heeft mij in de Heere Jezus ter dood gebracht. Hij heeft de Heere Jezus juist gegeven omdat Hij wist dat er niets goeds in mij was en ik niet in staat was iets goeds te doen. Dat leren we, als we zien op het kruis van de Heere Jezus! En dat is de absolute voorwaarde om werkelijk in vertrouwen op de Heere Jezus en in vertrouwen op de Vader onze weg te gaan. En dat is ook de voorwaarde om de heerlijkheid van de Heere Jezus te zien. Alleen het zien van Zijn heerlijkheid, van Zijn wonderbare Persoon, geeft ons kracht om staande te blijven temidden van al de omstandigheden van het leven.

God weet wie we zijn en we moeten niet denken dat Hij verwacht, dat er goede dingen in ons zijn. Dat is te leren uit de hele strijd van Romeinen 7, waar we na onze bekering doorgaan. En soms denken ouderen dat zij het in hun hele leven niet leren, omdat zij zoveel met zichzelf bezig zijn en daardoor zoveel verkeerde dingen bij zichzelf zien en telkens weer teleurgesteld worden in zichzelf. Maar als wij teleurgesteld worden in onszelf, dan bewijst dat alleen dat wij op dat ogenblik in ons hart niet verwerklijken wat God van ons gezegd heeft, namelijk, dat er niets goeds in ons is! Als ik van een appel weet dat hij volkomen verrot is, ben ik niet teleurgesteld als ik hem doorsnijd en niets goeds vind. Als ik in mijn praktische leven ondervind, dat er in mij niets goeds is, behalve dat wat de Heere daarin heeft gewerkt door de Heilige Geest, dan bewijst dat de waarheid van het Woord van God,

een waarheid die ik had moeten geloven, omdat Hij het zei!

Het eerste wat de Heere ons telkens opnieuw wil leren is om te zien op het kruis en te leren hoe volmaakt het werk van de Heere Jezus is geweest. Hij heeft al mijn zonden weggedaan. God ziet mij als op het kruis met de Heere Jezus gestorven en ziet daarom mijn oude natuur niet meer als een deel van mij. Natuurlijk, als er verkeerde dingen in mijn leven zijn, moet ik dat belijden en veroordelen en dan weer direct op de Heere Jezus zien, zodat mijn hart met Hem bezig is. Hebt u opgemerkt dat de Heere Jezus Zijn discipelen geen enkel verwijt maakte? Hij zegt niet: Waarom hebben jullie geslapen, toen jullie Mijn heerlijkheid konden zien. Hij zegt niet tegen Petrus: Hoe kon je zover gaan, dat je Mij op één lijn stelde met Elia en Mozes? Niets van dat alles. En God ook maakte geen verwijten. God en de Heere Jezus betoonden alleen maar genade, alleen maar liefde. Inderdaad, God nam weg, wat Petrus in zijn dwaasheid naast de Heere Jezus wilde stellen, maar we horen geen enkel verwijt!

3. In de nacht voor het kruis

Ik wil nu een paar verzen aanhalen uit Johannes 17, waarin we dezelfde gedachte zien. Johannes 17 is een gesprek van de Zoon met de Vader. We kunnen ook zeggen, een gesprek dat de Zoon heeft, even voor het kruis. "Ik heb Uw naam geopenbaard aan de mensen die U Mij uit de wereld hebt gegeven". Het gaaf hier om de Vadersnaam! "Zij waren de Uwen en U hebt ze Mij gegeven; en zij hebben Uw Woord bewaard. Nu hebben zij erkend dat alles wat U Mij hebt gegeven, van U is. Want de woorden die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en waarlijk erkend dat Ik van U ben uitgegaan, en zij hebben geloofd dat U Mij hebt gezonden" (Joh. 17:6-8).

Zij hebben geloofd! Maar dat blijkt zeker niet in de volgende hoofdstukken! Diezelfde nacht geloofden zij niet in Zijn opstanding. Toen de Heere Jezus stierf dachten ze dat nu alles uit was. Terwijl Hij hun toch zo duidelijk gezegd had dat Hij zou sterven en daarna zou opstaan. Ja, dat dit nodig was! Zij zijn bij Hem weggevlucht en lieten Hem alleen. En toen Hij gevangen genomen werd zwoer Petrus met een eed dat hij die mens niet kende.

En toch zegt de Heere Jezus tot de Vader: Ik heb hun de woorden gegeven die U Mij hebt gegeven en zij hebben ze aangenomen en zij hebben geloofd dat U Mij hebt gezonden. Zij hebben uw Woord bewaard! Wie van hen zou dat van zichzelf hebben durven zeggen? Niemand! Maar de Zoon zegt het tegen de Vader. Wat een wonderbare genade, wat een wonderbare liefde. Daar zien wij hoe de Zoon tegenover de Vader over ons spreekt. En wij kunnen ervan verzekerd zijn dat de Vader ook zo over ons spreekt tegen de Zoon. Daar leren wij uit wat wij voor het hart van de Heere Jezus en voor het hart van de Vader zijn.

Zwakheid

Hoeveel ongeloof en zwakheid was er bij de discipelen, in dezelfde ogenblikken dat de Heere Zijn gesprek in Johannes 17 had! Even eerder hadden ze met elkaar getwist wie onder hen de meeste zou zijn! Zij deden dat op het ogenblik dat Hij Zijn hart voor hen opende en het avondmaal voor hen instelde. In diezelfde nacht, enkele ogenblikken eerder, had Hij gezegd: "Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten"! In Lukas 22 zegt Hij: "Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot Mijn gedachtenis". En in Mattheüs 26 staat: "Want dit is Mijn bloed van het nieuwe verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van

zonden". En zij twistten onder elkaar, wie van hen de meeste was! Kunnen wij begrijpen dat de Heere Jezus toch zegt: "Zij hebben Uw Woord bewaard"? En Hij wist - Hij had het immers tegen Petrus gezegd - dat Petrus Hem diezelfde nacht zou verloochenen en dat allen Hem zouden verlaten! In het volle bewustzijn van die dingen spreekt de Heere Jezus toch over hen, over ons, tot de Vader. Daar vinden we géén aanklacht, géén opmerking over wat ze zijn! Alleen maar liefde, alleen maar genade. Hij noemt dingen over hen die zij nooit van zichzelf hadden durven zeggen. Dat is wat wij zijn in het oog en het hart van de Heere Jezus en in het hart van de Vader. Wij weten nu hoe de Vader en de Zoon ons zien. Hoe Zij ons alleen zien in datgene wat wij zijn op grond van het werk van de Heere Jezus en op grond van het werk van de Heilige Geest in ons. Maakt het kennen van deze dingen er ons bewust van hoe wij kunnen zijn, hoe wij ons met Hem bezig kunnen houden?

Vrijheid na belijdenis

Het maakt ons hart vrij om met onbedekt aangezicht de heerlijkheid van de Heere Jezus te aanschouwen. Zelfs nadat we kort tevoren de Heere Jezus hebben verloochend, zoals Petrus, maar dat hebben veroordeeld. Dat is natuurlijk een voorwaarde. Petrus beleed zijn zonde ook, hij die onder ede gezworen had dat hij die mens niet kende. In de Handelingen kon hij openlijk tegen de Joden zeggen: "U echter hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend". Zijn zonde was zo bij hem weggedaan, dat hij dit zeven weken later kon zeggen. Hij vergat niet wat hij gedaan had, dat is onmogelijk. Hij heeft zijn leven lang niet meer vergeten dat hij de Heere Jezus had verloochend, en hij weet het nu ook nog heel goed, maar het was van zijn geweten af. Dat is de genade, de liefde van de Vader en de Zoon. Dat toont de volmaaktheid van het werk van de Heere Jezus, dat ons in staat stelt om toch met de Heere Jezus bezig te zijn en Hem te zien in de heerlijkheid, ondanks wat wij in beginsel waren, maar ook nu nog praktisch zijn. Wij mogen ingaan in het heiligdom, om daar te zien wat de volmaaktheid van Zijn werk is.

Dat zien we nog eens bevestigd in Johannes 20:19: "Toen het dan avond was op die eerste dag van de week, en de deuren waar de discipelen waren, wegens hun vrees voor de Joden waren gesloten, kwam Jezus, ging in het midden staan en zei tot hen: Vrede zij u! En toen Hij dit had gezegd, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde". Dat was nadat allen de Heere Jezus hadden verlaten, toen Hij gevangen werd genomen. Nadat Petrus de Heere zo verloochend had. Nadat de vrouwen de discipelen hadden geboodschapt dat de Heere was opgestaan en zij het niet geloofden. En nadat de Heere Zelf tot hen kwam en zij het nog niet geloofden! We vinden dat in Markus 16. De Heere kwam en zij geloofden nog niet dat Hij het was, toen Hij in hun midden stond. Hij toonde hun toen Zijn handen en Zijn zijde om hun ongeloof te overwinnen. Maar er kwam geen woord van verwijt over Zijn lippen. Hij zegt: "Vrede zij u". En dan ontvangen zij blijdschap. Die blijdschap die de Heere alleen kan geven, als wij Zijn wonderbare liefde, Zijn wonderbare genade zien. Als we zien hoe Hij is tegenover ons, die zo falen in onze praktische wandel, omdat er in ons niets is wat ons staande kan houden dan dit ene: Hem zien en Hem werkelijk voor onze aandacht hebben.

4. Het voorbeeld van Daniël

Ik wil graag een paar verzen aanhalen uit Daniël 6. Daar zeggen de machtigste onderdanen van de machtigste koning ter wereld tegen hem: "Nu, o koning! gij zult een gebod bevestigen en een schrift tekenen, dat niet veranderd worde, naar de wet der Meden en der

Perzen, die niet mag herroepen worden!" En wat is die wet dan? "Dat al wie in dertig dagen een verzoek zal doen aan enige god of mens, behalve aan u, o koning! die zal in de kuil der leeuwen geworpen worden". En dan volgt: "Toen nu Daniël verstond, dat dit schrift getekend was, ging hij in zijn huis (hij nu had in zijn opperzaal open vensters tegen Jeruzalem aan) en hij knielde drie tijden 's daags op zijn knieën, en hij bad, en deed belijdenis voor zijn God, geheel gelijk hij vóór dezen gedaan had". Was dat geen uitlokken van Daniël? Kon hij dat dan niet in zijn binnenkamer doen? Waarom moest dat beslist voor het open raam gebeuren, waarvan de vijanden wisten dat hij daar altijd bad? Zij zouden dat toch onmiddellijk merken? Daniël vroeg zich niet af wat de mensen zeiden. Ook gehoorzaamde hij niet aan wat het hoogste gezag van de wereld beval. Hij deed naar wat hij gewoon was te doen in het dienen van God. Hij had een opperzaal met open vensters naar Jeruzalem en daar bad hij en verborg dat niet. Open vensters naar Jeruzalem! Was dat op dat ogenblik zo belangrijk? Die stad was door Nebukadnezar verwoest en lag al zeventig jaar in puin. Eens was de tempel van God daar geweest, maar de Heere had de tempel verlaten en deze was daarop helemaal verwoest. Niets dan puinhopen waren er in Jeruzalem. Toch had Daniël open vensters naar Jeruzalem. Hij kende het woord dat God met het oog op Jeruzalem gezegd had, dat Zijn hart daar was: De Heere zei tot Salomo: "Ik heb uw gebed en uw smeking gehoord, die gij voor Mijn aangezicht smekende gedaan hebt; Ik heb dat huis geheiligd, dat gij gebouwd hebt, opdat Ik Mijn Naam aldaar tot in eeuwigheid zette; en Mijn ogen en Mijn hart zullen daar zijn te allen dage" (1 Kon. 9:3).

Daarom kon Daniël niet anders! Ook zijn hart werd naar Jeruzalem getrokken. Daar was de plaats die God verkoren had om Zijn naam daar te doen wonen. Daar zou Gods volk weer samen komen, hoewel de tempel was verwoest. Het was waar, de heerlijkheid van de Heere had de tempel verlaten. Ezechiël 11 zegt dat uitdrukkelijk. Het was ook waar dat Daniël een krijgsgevangene was in een vreemd land. Maar die woorden van God over de plaats waar de ogen en het hart van God altijd zouden zijn, hadden zo'n kracht, zo'n aantrekkingskracht voor het hart van Daniël, dat hij er niet aan dacht om zijn gewoonte, om te bidden bij een venster dat naar Jeruzalem uitzag, te veranderen.

Als wij Gods gedachten over het vergaderen kennen en zien wat die plaats voor de Heere Jezus betekent, kunnen wij niet anders dan die plaats handhaven, ondanks onze zwakheid, ondanks het verval. En dat kunnen we ook niet als er dreigementen komen, als wereldse machten dat proberen te veranderen. Daarin kunnen wij niet meegaan, zelfs geen klein beetje. Dan houden we ons aan wat het Woord van God zegt!

5. Het voorbeeld van Stefanus

Laten we dat gaan zien in Hand. 7:54-60: "Toen zij nu dit hoorden, barstten zij uit in woede en zij knarsten de tanden tegen hem. Hij echter, vol van de Heilige Geest, staarde naar de hemel en zag de heerlijkheid van God, en Jezus staande aan Gods rechterhand, en zei: Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande aan Gods rechterhand. Zij echter schreeuwden met luider stem, stopten hun oren toe en stormden als één man op hem af, en zij wierpen hem de stad uit en stenigden hem. En de getuigen legden hun kleren af aan de voeten van een jongeman, Saulus geheten. En zij stenigden Stefanus, die de Heere aanriep en zei: Heere Jezus, ontvang mijn geest. En terwijl hij neerknielde, riep hij met luider stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe. En toen hij dit had gezegd, ontsliep hij".

Daar zien we een trouwe man. Maar als wij naar de uiterlijke omstandigheden kijken, wat de mensen zagen, zeggen we: "God liet hem in de steek"! Hij werd niet uiterlijk zichtbaar gered, zoals Daniël die weer voor de koning en dé mensen stond. De mensen zagen alleen dat Stefanus met stenen doodgegooid werd en een vreselijke dood stierf. Zij zagen het niet als een ontslapen, zoals de Bijbel zegt, maar als sterven, door de hand van moordenaars.

Vol van de Geest

Maar hoe geweldig zien wij hier de heerlijkheid van God! Ten eerste was Stefanus "vol van de Heilige Geest". Daarmee brengt het Woord van God hem in verbinding met de Heere Jezus. Alleen van de Heere Jezus wordt gezegd dat Hij vol van de Heilige Geest was en later zegt de Schrift het van Barnabas en van Stefanus en van niemand anders!

In de Bijbel wordt vaak gezegd dat gelovigen vervuld werden met de Heilige Geest en in Ef. 5:18 staat dat wij vervuld móéten zijn. Maar dat is niet hetzelfde als vol zijn van de Heilige Geest. Vervuld zijn met de Geest staat in verbinding met dienst, vol van de Heilige Geest in verbinding met het gehele praktische leven, zodat de Heilige Geest de hele heerschappij heeft in het leven en alles van onze openbaring door Hem gekenmerkt is.

Stefanus gaf een machtig getuigenis tegenover het Sanhedrin, hetzelfde Sanhedrin dat de Heere Jezus verhoord en vermoord heeft. Hij wist hoe groot hun haat was. Toch heeft hij in vs.51 duidelijk gezegd: "Hardnekkigen en onbesnedenen van harten en oren, u weerstaat altijd de Heilige Geest"; en in vs.52 "Van Wie u nu verraders en moordenaars bent geworden". Had hij dat nu niet wat politiek, wat gepolijst kunnen zeggen? Moest hij dan zeggen dat zij hardnekkigen en onbesnedenen van harten en oren en dat zij moordenaars waren? Het was inderdaad niet politiek en gepolijst. Naar menselijke maatstaf is het onverstandig, als je voor een rechter staat, om die rechter zo openlijk de waarheid te zeggen. Stefanus sprak de waarheid en het bracht hem in gemeenschap met de Heere Jezus, want het was de waarheid van God. Het was dat wat de Heilige Geest op dat ogenblik gezegd wilde hebben, zoals de Heere Jezus eens de goede belijdenis voor Pilatus betuigd heeft (1Tim. 6:13).

Resultaat

En wat was het resultaat? Omdat hij vol van de Heilige Geest was, staarde hij naar de hemel, niet naar zijn vijanden. Zijn vijanden mochten op hém zien en ze zagen hem heel anders. Aan het eind van hf.6 staat: "En toen zij hem aanstaarden, zagen allen die in de Raad zaten, zijn gezicht als het gezicht van een engel". Dat was het getuigenis dat anderen van hem kregen, maar hij keek niet naar hen. Als hij naar de vijanden gekeken had, och, dan had hij het misschien ook anders gedaan. Maar hij zag op de Heere Jezus die in de heerlijkheid was. Toen had hij geen vrees en kon hij deze woorden zeggen. Toen was bij hem waar wat in Hb.11 van Mozes gezegd wordt: "Want hij bleef standvastig, als zag hij de Onzichtbare".

Stefanus zag de heerlijkheid van God en Jezus, staande aan de rechterhand van God. Hij zag de heerlijkheid van God in de hemel. De hemel was voor hem geopend. En hij zag Jezus, staande aan de rechterhand van God! Hier staat niet Heere Jezus, maar alleen Jezus, en hoe wonderbaar is dat in dit verband. Hij zag Hem als de schijnbaar zwakke Man, die op aarde was, die korte tijd tevoren op dezelfde plaats had gestaan als hij, voor hetzelfde Sanhedrin.

Schijnbaar machteloos, gebonden, en door hen ter dood gebracht. Maar hij zag Hem nu aan de rechterhand van God in de hemel! Wat Zijn vijanden ook met Hem hadden gedaan, het had alleen maar tot resultaat, dat de Heere Jezus nu aan de rechterhand van God in de heerlijkheid van God stond. Hij zag dat de macht van de mensen, van de satan en zijn boze geesten eindigde en dat de heerlijkheid van God zijn deel werd. Onze aardse banden worden verbroken, het laatste wat ons nog bindt, zodat wij bij Hem volkomen vrij zijn. Hij zag Jezus, maar hoe wonderlijk, toen hij sprak zei hij niet: "Ik zie Jezus", maar: "Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande aan Gods rechterhand"! Hij zag die Zoon des mensen die straks zal wederkomen en de wereld zal oordelen. Voor zichzelf zag hij de Heere Jezus zoals Hij was geweest en niet zoals de Hebreënbrieff het zegt, waar God tot Hem sprak toen Hij opvoer: "Zit aan Mijn rechterhand totdat Ik Uw vijanden stel tot een voetbank voor Uw voeten"

Stefanus zag Hem staande! Hij zag de Heere Jezus daar als het ware staan wachten, om hem te ontvangen, als hij door dezelfde weg naar de heerlijkheid zou komen, die de Heere Jezus over Golgotha gegaan was, gedood door de handen van de Joden. Maar die dood eindigde in de heerlijkheid daarboven. De Heere Jezus, die alles uit eigen ervaring kende, was door dezelfde mensen veroordeeld en vermoord! Natuurlijk alleen wat hun verantwoordelijkheid betreft, want niemand kon het leven van Hem nemen.

Heerlijkheid of oordeel

De Heere Jezus stond klaar om Zijn dienstknecht tot Zich te nemen, in diezelfde heerlijkheid bij Hem. Maar voor zijn vijanden betekende dat een oordeelsaankondiging. Degene die zij verworpen hadden stond daar in de heerlijkheid van God, het zekere bewijs dat Hij straks zal komen om het oordeel over hen en hun wereld uit te oefenen en over al het kwaad dat in de wereld is. Maar zij stopten hun oren toe, zij wilden het getuigenis niet horen. Maar daardoor veranderde het getuigenis niet! Zij stormden als één man op Stefanus af, wierpen hem de stad uit en stenigden hem. "En de getuigen legden hun kleren af aan de voeten van een jongeman, Saulus geheten. En zij stenigden Stefanus, die de Heere aanriep en zei: Heere Jezus, ontvang mijn geest. En terwijl hij neerknielde, riep hij met luider stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe. En toen hij dit had gezegd, ontsliep hij".

Welk een gelijkvormigheid met de Heere Jezus! Hij zag de Heere Jezus in heerlijkheid, hij hoorde Zijn stem en hij was één met Hem, omdat hij met Hem de weg ging. En dat kon alleen omdat hij van tevoren de Heere in Zijn heerlijkheid had gezien en vol van de Heilige Geest was. Zo uitte hij praktisch dezelfde woorden als de Heere Jezus en gaf blijk van dezelfde gevoelens als de Heere Jezus op het kruis! Wat een wonderbaar resultaat! Is er een dienstknecht van God geweest die meer heeft gedaan, die groter resultaat op zijn werk heeft gehad dan Stefanus?

Wonderbaar was het gebed van de Heere Jezus op het kruis: "Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen". Dat is de grond waarop ook Stefanus tot bekering is gekomen. God bood op het gebed van de Heere Jezus Zijn volk weer genade aan, nadat zij Hem hadden verworpen en op de eerste Pinksterdag werden er drieduizend bekeerd en enkele dagen later vijfduizend. En hoevele tienduizenden zijn er later tot bekering gekomen! Wonderbare resultaten van het gebed van de Heere Jezus.

Gevolgen van het gebed van Stefanus

En nu Stefanus. U zult misschien zeggen: "Hij heeft niet lang gediend". Waarschijnlijk niet, maar wat een resultaat op zijn gebed! Was het antwoord op zijn gebed ook niet de bekering van Saulus? Daarvoor zijn geen andere mensen gebruikt. De Heere deed het rechtstreeks uit de hemel, zonder verdere tussenkomst van mensen. Is dat niet het antwoord op het gebed van Stefanus? Wie had kunnen denken dat deze man tot bekering zou komen en de prediking van Stefanus zou voortzetten? Ja, de grootste prediker van de genade zou worden die er ooit geweest is! En dat niet alleen, maar ook de grootste schrijver over de genade, waardoor wij nu tien Brieven van hem in het Nieuwe Testament hebben.

We kunnen zeggen dat het gevolgen zijn van het gebed van Stefanus. Hier zien we een leven van overwinning. Zo'n overwinningsleven is mogelijk bij een ieder van ons, mits we de lessen verwerklijken die we in deze gedeelten gezien hebben. We mogen ons bezighouden met de volkomenheid van het werk van de Heere Jezus, zodat we weten hoe volkomen wij voor de Vader en de Zoon staan. Wij mogen weten dat wij werkelijk vrede met God hebben, dat wij in de gunst van God staan, aangenaam gemaakt in de Geliefde. Wij mogen ons in dat bewustzijn, in die vrijheid, bezighouden met de heerlijkheid van de Heere Jezus zoals Hij nu in de hemel is, waar wij Hem zien met ongedekt aangezicht. Daardoor worden wij veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heere, de Geest. En ik herhaal: Als wij verzuimd hebben in de plaats van de dood te blijven, moeten wij ons in zelf oordeel reinigen. Dat is de enige wijze waarop onze gemeenschap met de Heere hersteld wordt. Maar dan moeten we zien op de Heere Jezus en er ons bewust van zijn dat Hij het oordeel daarover heeft ondergaan. Zodra wij dat beleden hebben, natuurlijk oprecht, staan wij op hetzelfde ogenblik weer in de volledige gunst van de Vader en de Zoon. Zij zien dat kwaad nooit meer, het is volledig weggedaan. We zien dat bij Petrus die in Hand. 2 zo vrijmoedig anderen verwijt, wat hijzelf ook gedaan heeft. Dan kunnen wij weer ongestoord met de Heere bezig zijn en Zijn heerlijkheid zien, zoals Hij die nu in de hemel heeft. Dat geeft ons de kracht om met Hem alleen de weg te gaan, om niet te vrezen voor de mensen, ja, de mensen zelfs niet meer te zien, zoals Stefanus! Want onze ogen zijn dan op de hemel gericht, waar wij de Heere Jezus zien staan, in de heerlijkheid van God. Als onze ogen op Hem zijn gericht zien wij de mensen niet meer. Ook niet hun opgeheven handen en de stenen in hun handen. Dan zien wij Hem alleen en dat is voldoende. Dan kunnen we staande blijven, als zagen wij de Onzichtbare! En dat is ook de enige weg waarop wij staande kunnen blijven.

H.L. Heijkoop